

LA TUIES

La mestressa. — Aquesta casa és molt sèria, i les meves «nebodetes» han de ser complacents amb les exigències dels clients.

La pupila. — Li asseguro que a mi no em fan por les exigències, per grosses que les tinguin.

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
:: CENSURA MILITAR ::

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!**Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos**

LABOR DE LOS LABORISTAS O CUIDADO CON LOS INGLESES

Este artículo lo ha escrito Rufasta en un tres y no nada para hacer dientecitas a «Cosmópolis», Rubió y Ballvé, «Gaziel» y Francisco Madrid y para que se lo reproduzcan pispándolo todos los rotativos que quieran.

Ya os lo decía yo que esto haría el fin de la Traviata. La cosa estaba que soplaban y Ramsay Macdonald es un hombre que barrina y sabe lo que se lleva entre manos. ¿El mar interplanetario, saben cuál es? Pues el marciano. Uno que afeitó relojes y una pieza de cierto género se parecen en que ésta felpilla y aquél fa el pillo. ¿El bar más peligroso? El barquichuelo.

Suerte que ahora iremos bien de debueno. Figuraos que Cristóforo de Doménech va a publicar un libro contando intimidades caballerescas, que será cosa de pedir número para leerlo. A mí me ha prometido un ejemplar de bibliófilo tirado en papel de Armenia y encuadernado en piel de mono de aquellos que gasta Voronoff. El auto que gusta más a «Xenius» es el autobombo.

¿En qué se asemeja un atropello de automóvil a un artículo de fondo? En que un atropello de automóvil es fatal y un artículo de fondo es *¡a tal com es pot!* (Y si no, vean este por muestra.) ¿Y un bastón de bambú a un usurero? En que *es-caña*.

Tal vez diréis que los chistes que os largo son más sudados que un burote en agosto, pero no sé qué deciros, porque estoy con un mal humor que ni que me hubiesen echado de la Exposición. Figuraos que tenía escrito un argumento de película titulado «La Caída de la Hoja», en donde dentro de la brevedad que permiten veintiséis episodios, describo cómo fué seducida una inocente hija de Virginia que

bailaba el kakewalk en la Barceloneta y se llama Francesca Hoja Latteria. Bueno, pues cuando ya pensaba tener más éxito que Victoriano Benedicto y el marqués de Saint Germain, me encuentro con que lo más caliente está en la fregadera. Y todo, ¿saben porqué? Por mi maldita afición a las semejanzas. Resulta que mi película se parece a una chica inocente que vive en el techocadáver de la casa de enfrente y que se llama María Bueno. ¡Clarol María, es fil, y mi película es fil-maría si yo tuviera dinero. ¿Qué dicen; que van a avisar a los mozos de Escuadra? ¡Qué le haremos! ¡Más padeció Emiliano sacrificándose por Barcelona!

Tengo una idea, pero estoy seguro que a última hora saldrá algún estirabeco.

Traeré la *Patum* de Berga y la exhibiré en el Principal, a real la entrada. Haré negocio de debueno si no la pifio. ¿Por qué los fabricantes de cepillos no pueden nunca morir de hambre? Porque con matar una cerda cada dos días ya tienen para ir haciendo.

A rividerchi, que dijo Garibaldi.

RUFASTA

GACETILLAS DE TODAS MENAS

De pago, suplicadas y de las otras

El guardia urbano Amado A. Ratos, recriminó a un payés de Escornalbou porque hacía aguas menores delante de un cartel de las ferias de

Czernowitz de Arriba (Inglaterra Oriental), insolentándose aquél por la advertencia. La oportuna intervención de un miembro de la «Liga de Jorobados de Barcelona y su Radio» puso fin a la disputa entre el rústico y el urbano.

Por si era más conveniente hacerse vegetariano o comprarse un gramofón riñeron anoche en la calle de la Cloaca dos sujetos cuyos nombres se ignoran porque no gastan cédula.

Próximamente se inaugurará en uno de los establecimientos más céntricos de Barcelona un departamento cuya necesidad se hacía sentir desde hacía mucho tiempo en nuestra ciudad. Se trata de un servicio de baños de asiento que no dudamos será apreciada su utilidad y disfrutará del favor del público.

MANIFESTACIÓN ARTÍSTICA

Nuestro director don Eleuterio Rufasta, que con acierto tan plural (no siempre ha de ser singular) continúa tragándose aquellos platos de tornillos en se levanta y de qué miedo al horno (sí, hombre, sí, ¡capón! ¿cuántas veces os lo he de decir?) ha tomado un excelente café con leche y al propio tiempo la determinación de crear un nuevo centro de cultura, regocijo, arte y cinematografía (suscripción véanse tarifas).

Dicho centro estará decorado con telas de saco y por esta razón se llamará el «Cau Teloso», para que Tiago vea que nosotros también echamos el resto, y en él se exhibirá cuanto sea susceptible de interesar a los espíritus selectos y a las inteligencias refinadas.

Los primeros donativos que ha recibido nuestro director para tan filantrópica obra son los siguientes:

De don Juan Pich: Un cheque en blanco.

Del Kaiser: 696.969.696,69 de marcos.

De don Alejandro Lerroux 20.000 reis.

De don Pepe Francos Rodríguez: 3.000 dinars.

De la Sara Hilden: 100.000 coronas húngaras y una corona habana, de dos pesetas, que nos hemos fumado con aquella deleitación.

De «Juan del Duero»: 3 francos (para francos los aragoneses).

De Gener: 1 libra esterlina.

De Ramsay Mac Donald: 1 chelín. (Tiene dos meses de edad y es hijo de un galgo que se llama así.)

De Angel D'Annunzio: 1 lira.

Del Presidente de la República del Ecuador: 6 condores. (Cajista, ¡ojo! que aquí no es «La Mundial».)

De Carreras Candi 1 sucre.

De Casimiro Inoveo, poeta costarricense y ganador de la flor natural en los juegos florales de Tapalmalca de 1907: 2 colones. (¡Cajista, ojo otra vez!)

Del general Obregón: 1 peso (el que se ha quitado de encima al ver que los revolucionarios no le pegaban panadera).

De Trotzky: 1 rublo y 2 morenos del Comité Pan Ruso.

De casa de la mamá: Un abono para seis meses.

(Advertimos a los numerosos pelmas que abundan por esta redacción que este abono es personal e intransferible, como los pases del tranvía.)

Los donativos pueden remitirse a la redacción de «La Retaguardia», al domicilio particular del secretario de «La Violeta Familiar» y a la «Quinta Horca».

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La muller a la moderna

Alta, morena, de cara rodona i serena, podria molt bé pendre-se-la per «La Ben Plantada», si es digués com la doctora d'Avila en lloc d'haver estat batejada amb el dolcíssim nom de Laura.

Na Laura és casada. Fa cinc anys va emmaridar-se amb un riquíssim fabricant amb auto, llotja al Liceu i *querida* pròpia. Na Laura coneix aquest darrer extrem, i no s'en plany. Dona educada a la moderna, sap comprendre que la situació del seu marit dintre la societat li exigeix aquest luxe i no dona cap importància demesurada an aquesta aparent humiliació.

L'altre dia era el sant de la entretinguda. El marit de na Laura anà a can Valentí i comprà una supeba baga amb una esmeragda rodejada de brillants. Dos mil setcentes peles. Donà l'adreça de la xicoteta i encarregà que li duguessin desseguida.

Mes l'etzar dóna lloc a equivocacions comprometedores. No sabem per quins set sous, l'adreça es va perdre, i el dependent, que, per lo vist, no

clissava, com diu la gent del bionço, envià un *botones* amb l'anell a casa de na Laura, o sigui al domicili oficial del fabricant.

Fou ella mateixa que el rebé.

— Deu la guard, senyora. Portava això de part del seu senyor...

Na Laura obrí el luxós estoig i, al veure l'alhaja somrigué i exclamà:

— Ah! S'han equivocat... Això no han de dur-ho aquí... Això han de portar-ho al carrer de tal, número tal...

— Com?

— Si. Allí és on viu la querida del meu marit.

Tira més un pel...

Aquest episodi és provincià, i demostra que val més la manya que la força.

A N... un toro brau va escapar-se del escorxador. No hi hagué manea de deturar-lo. La fiera corria pels carrers embestint a la gent i fent destroces. Els municipals, els del somatén, els mossos d'esquadra li anaven a darrera, mes en va.

Un vaquer tingué una idea genial. Tregué una xamosa vedella en estat de merèixer que tenia a l'estable i la deixà al mig de la plaça major, per on s'esperava passés aviat el toro. En efecte, l'animal, quan vegé l'ocasió que se li presentava de passar una bona estona, s'amansí, muntà la tendra femella i un cop llest i satisfet es deixà lligar i conduir altra volta a l'escorxador...

Així al menys ho contava — *sotto voce*, natural-

ment — una nandulandesca damisela, no fa moltes nits, en una llotja del Liceu.

El present i el pretèrit

Al Passeig de Gràcia es passejava diumenge al matí en P.r. S.l.d.v.l., el *charmant clubman*, acompanyat del conegut comerciant senyor B.sq..ts.

Anaven parlant de coses insubstancials quan es toparen amb un corredor de filats força conegut per la seva afició a les senyores.

— Hola, amic — exclamà en S.l.d.v.l. — Tinc el gust de presentar-li al senyor B.sq..ts, un gran aficionat, com vostè, a l'afusellament del sexe femení...

— Oh! — respongué el corredor de filats. — Això l'honra ..

I en B.sq..ts, rectificat;

— No, senyor — respongué —, *m'honrava!*

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

La revenja

— Mariona, ves amb compte....

Aquesta era la recomanació que a cada moment feia a la seva filla, una ardent i xamosa criatura de divuit anys, la senyora Treseta. Estaven tan escarmentades les mares en aquell poble! En un any, tres pubilles havien fet Pasqua abans de rams i, lo pitjor de tot, les espectives autores dels dies llurs s'havien vist àvies sense veure's sogres.

— Mariona — repetia de dia en dia la senyora Treseta, — no vulguis mai anar a sota de cap home. Ja veus lo que li ha passat a la noia de cal «Xic». L'hereu Feliu l'ha deixada de sis mesos i s'ha escapat a França...

Una tarda d'istiu en que el sol cremava com un forn i encenia els sentits, la Mariona comparegué a casa seva, els ulls brillants de joia i els llavis entreoberts amb un somriure de plaer....

— Mare! Mare! He venjat a la noia de cal «Xic».

— Què dius?

— Si, mare, si! He fet posar a sota a l'hereu Feliu i ara serà ell qui tindrà un nen....

D. ONIX

El despertar de la Baronesa

LA baronesa de F., molt coneguda entre la gent *chic* de Barcelona, té un defecte insuportable: s'adorm amb una facilitat extraordinària. Si va a una reunió, agafa el seient més còmode, es posa tan bé com pot i al cap d'un quart ja ronca com qualsevol carreter de la Riba.

Però l'altra tarda, en un te, la senyora de la casa, al servir-la, cregué prudent despertar-la i va imaginar un enginyós truc.

Alçà la tetera a respectable alçària i deixà caure, amb un soroll de petita cascada, el líquid calent i daurat....

La baronesa entreobrí un ull, tornà a tancar-lo i mormolà, amb la sorpresa que podeu imaginar-vos de tota la concurrència.

— Que aviat t'has despertat avui, Manel?

Inútil consignar — oi? — que Manel és el nom del marit de la dormilega baronesa.

FI BLOT

— No les entenc aquestes modes; sempre esteu amb la pipa als morros!

— Als morros de qui, mamà? Siestic tota soia!

EDUARDO G. G.

RÉALMENT...

Els homes són una mica ximples; s'enamoren de la cara i després és el que menys es miren.

L'aigua miraculosa

NA Caterina estava trista. Què devia tenir na Caterina? Això, que a primera vista sembla el començament d'un poema urbanià, era la cantarella de totes les veïnes del carrer Creguin que els motius hi eren. Na Caterina, que sempre havia estat una noia alegre, pot ésser massa alegre, ara romania pensativa i silenciosa i ningú comprenia el perquè, puix precisament estava a punt de contreure matrimoni amb en Manel, un de-

pendent de la «Metafísica» que guanyava un bon sou, era guapo i ningú li coneixia cap vici.

Nosaltres, no obstant, podem dir quin era el motiu de la preocupació que ennuvolia els pensaments de la gentil Caterineta. La nostra heroïna, a més d'haver estat dependent de «El Siglo», telefonista, taquillera, mecanògrafa i *tupinambra*, conreuava amb gran delit la seva afició a la dansa. I a altres coses que a vegades es deriven de la dansa. Quants cops, les parets del Xalet s'havien estremit dels seus sospirs de femella goixadora

— Es veritat que vostè és vídua?
 — Veurà; depèn... Que li agraden les vídues a vostè?

quan tremolava baix la carícia febril i ardent del mascle prepotent.

Quan na Caterina conegué an en Manel, al veure que la primera setmana no la duia a cap hotel amoblat, restà tota estranyada. Mes quan al cap de tres mesos el xicot li demanà la mà, el prengué per un ximple. Ella estava acostumada a que li demanessin altres coses....

I veu's aquí que tot anava endavant, sense que ell tingués cap sospita del passat de na Caterina. I aquesta estava cada dia més preocupada. Com ho faria la nit de nuvis, perquè en Manel no s'adongués de res?

Aquesta fonda preocupació l'obsessionà tant i tant que no pogué menys que confiar el seu secret a una amigueta seva, casada de poc i de pasat tan turbulent com el d'ella mateixa...

— No t'espantis, dona — li respongué aquesta. — Jo conec una vella de Sant Gervasi que sap una pila de receptes per això. Quan tu vulguis hi anirem.

L'endemà mateix, les dues xicotes feren la projectada visita. La vella les acullí somrient i tendí a na Caterina una ampolleta d'aigua.

— Mira, filleta — li digué. — La nit de nuvis et xupes ben xupada amb aquesta aigua la part del teu cos que vulguis que devingui estreta. I ja veuràs com el teu home té feina una bona estona.

Vingué la nit de les noces i la Caterina, per a no despertar sospites, deixà l'aigua miraculosa en un vas, amb el desig de fer-ne ús un cop el llum fos apagat. Mes, oh dissort! en Manel, que es veu tenia set, així la noia es distregué descordant-se una lligacama, se la begué tota d'un glop.

— I ara! — exclamà la núvia quan vegé que el

got estava buit. — On és l'aigua que hi havia en aquest vas?

Mes, oh miracle! La boca del marit, devenia per moments petita, petita... Fou amb grans esforços que aquest pogué respondre:

— Me... l'he be...guda jo.

L'aigua miraculosa havia — com tantes voltes — fet l'efecte.

J. OMARAS

Joan B

El gos: Es veu que han caigut les fulles de tot arreu.

NOVEL·LETA

CAPITOL QUART

EL senyor Ramon no arribava a explicar-se el perquè de la seva timides davant de la Laieta i fins de vegades s'avergonyia de pendre's en seri una dona que, al cap i a la fi, ni era pas un cas extraordinari, ni tenia res millor ni pitxor que les demés. Una de tantes i prou. Guapa, si, ben plantada, ben proveïda, però... «Es que una dona, per guapa que sigui, val la pena de perdre cinc minuts pensant amb ella?», es preguntava a si mateix el senyor Ramon. És que la Laieta?...

— Senyoret!

El senyor Ramon es quedà plantat al mig del despatx sense saber què fer. Era ella, ella!... i solament de sentir-la, de suposar-la, paret per mig, a poques passes d'ell, les cames li ballaven i el cervell li giravoltava esbojarrat com el panell d'un campanar. «Vaja, prou; això no pot anar, això és incompreensible! No sembla sinó que sigui un estudiant de la primera volada jo; no sembla sinó que la Laieta sigui la primera dona que m'hagi fet sentir la farum de femella i que m'hagi embesecat amb els seus encisos! Ja ho acabaré jo això! I desseguida que ho acabaré...

— Senyoret!

— Ah, si... escolta.. vull dir: passa.

La Laieta obrí pausadament la porta i la seva silueta barroca, de línies detonants i diabòlicament atraients, es retallà respectuosament en el marc.

— Escolta, Laieta.

— Digui, senyoret.

— Recordes l'escena del diumenge? Doncs, bé...

— Ah, si, em va fer molta gràcia, cregui!

— Gràcia?

— Naturalment! No havia pas de contestar-li com se mereixia! Li tinc massa respecte, senyor Ramon! A la seva edat!

Un núvol li enterbolí la vista i una sensació de ridícol terriblement depressiva li ofegà les paraules a la gola. Després, fent un esforç de voluntat, pogué articular:

— Si, si, això mateix... A la meva edat!... Però... creu que n'estic ben penedit...

— Així m'agrada, senyoret, així m'agrada. Ah, oblidava de dir-li que hi ha en Miqueló que demana per vostè.

El senyor Ramon, ert, momificat al mig de l'habitació, anava repetint mentalment: «A... la... seva... edat!...» Després llençant un gran respir, botzinà:

— Fes-lo passar — i es deixà caure pesadament en el silló de la taula ministre.

En Miqueló era el masover del senyor Ramon, que, mensualment, anava a visitar-lo per recollir o entregar diners de l'explotació de la seva hisenda de Cambrils.

— I doncs, senyor Ramon — féu campetxanament a l'entrar el masover; sembla que ens tingui aborrrerts! No s'el veu mai per allà dalt!

— Què hi voleu fer; tinc tanta feina! Seieu, seieu. Com es presenta la collita?

— Per la part de la patata, molt bé. N'embarcarem ben bé una quarentena de vagons. Ara, en quant al pèrol, una maleïda calamarsada ens l'ha tirat a perdre.

— Què s'hi farà! Paciència. Em deieu en la vostra carta que necessitariu unes deu mil pessetes, veritat?

— Si, per aquí, per aquí. Ja veurà: la llavor de Cavalló puja unes...

— No m'ompliu el cap amb números. Ja em donareu les factures un cop pagades.

— Després, com ja li deia, vauig haver de refer el mur de la part de l'endrona...

— Està bé, està bé, Miqueló.

— Sembla que està cap-licat, senyor Ramon.

— Res. Un xic de migranya. Deu mil, veritat?

— Si, perquè, ja veurà...

El senyor Ramon féu un gest amb la mà indicant al masover que no volia cap explicació, folsà nerviosament el timbre, i aparegué amatent la Laieta esperant ordres.

La Laieta s'arregiava una lligaçama...

UNA INCOHERÈNCIA

Encara no he entès mai perquè el confessor pregunta sempre quantis pecats tenim.

PILARMOVIES

—Al, fill, deixa'm entrar, que no estic per ogres
—Ja ho entenc: t'afecten més les ligatures.

— Escolta, noia: portia'm un sobre gran que tinc al calaix de la tauleta de nit.

La minyona es quedà mirant al senyor Ramon i devingué lívida, afinada, sense poder articular paraula.

— Si... si, senyor... un sobre... I presa d'una forta excitació, sortí del despatx, com una omhira, perduda la majestat, com una colometa estabornida.

El senyor Ramon la seguí amb la mirada escrutadora fins a perdre-la de vista, es retregà les mans i seguí l'interrompuda conversa:

— De manera, Miqueló, que haven fet obres a la stúia?

— Home ja li explicaré...

— És aquest el sobre, senyoret?—féu la minyona reapareixent.

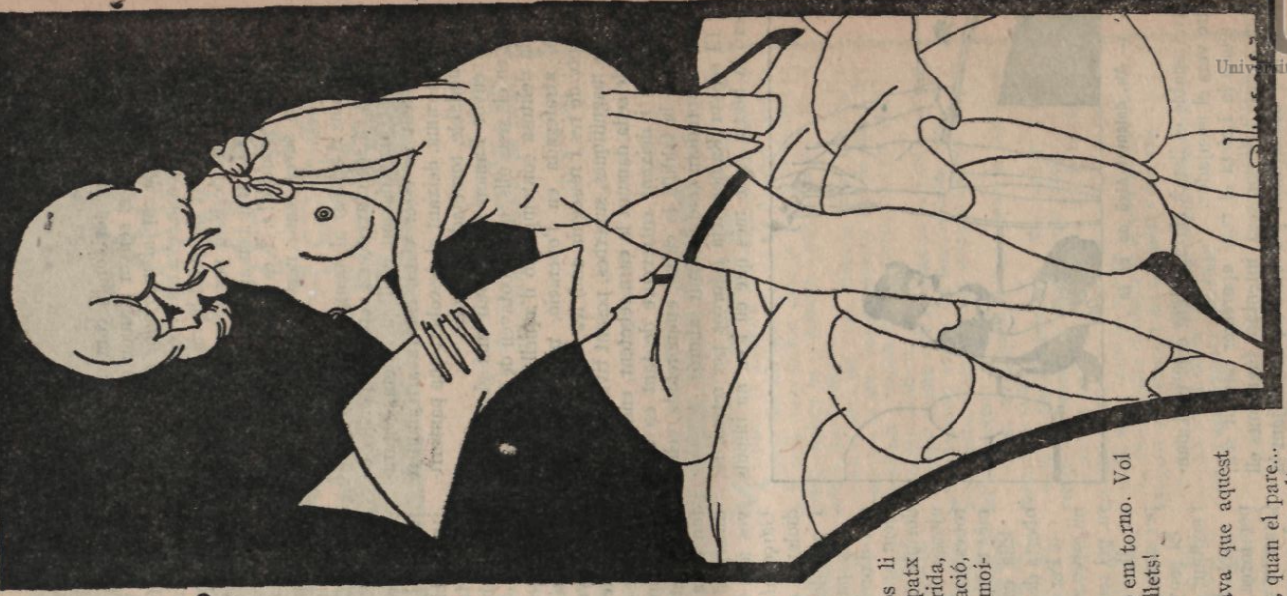
— El mateix, Laieta. Teniu, Miqueló, mireu si hi han les deu mil.

La Laieta, apoiada en el cantell de l'espaïosa taula ministre, semblava talmunt com si l'haguessin clavada de peus a terra i amb tot i posar-li tota la voluntat i tot l'esforç no sabia moure's d'aquell lloc.

— Res més, Laieta. Gràcies — féu el senyor Ramon, mirant-la de cua d'ull i saborejant mentalment la derrota moral de la minyona davant del desenllaç que s'apropava

— Vol que li prepari l'esmorçar, senyoret?

— Si, comença a arreglar-lo.
Féu un silenci, durant el qual desaparegué la Laieta, però tornant a entrar desseguida.

LES MODES

Veig que aquest any totes les pesses vénen llargues. Ja era hora de que m'encretassin el bust!

— Vol un xic de salsa com la d'ahir, senyoret?

— Tu mateixa!

— Vull dir si li va agradar?

— Si, dona, si. Vés. No m'amoinis.

La Laieta tancà els ulls, sentí que els braços li queien sense forces i tambalejant sortí del despatx com una nau sense timó, com oreneta malferida, percubint-li en els polsos la primera recriminació, el primer reny del senyor Ramon: «No... m'amoinis!»...

— I doncs, què vos passa, Miqueló?!

— Que em sembla que com més va més burro em torno. Vol creure que no sé treure l'entrellat d'aquests bitllets!

— Quants n'hi trobeu?

— Disset. I els he comptat cinc vegades!

— Teniu raó, home, teniu raó! No em recordava que aquest dia en vàreig treure tres. Aquí els teniu.

— Ah, vatanell, ja deia jo! Miri, una vegada, quan el pare...

— Res, res, deixeu-ho córrer, ja m'ho explicareu un altre dia; ara tinc tard.

I quasi a empentes va acompanyar al masover fins a la porta del pis, despedint-lo ràpidament, sense admetre conversa. Després, una volta tirada la balda i passada la cadena, el senyor Ramon, apoiat a la paret i deixant anar un gran sospir, mormolà entre dents: «Ja és meval Un xic carota, però, bah!...»

10.—LA TUIES

* * *

Lentament, sense fer soroll, com un llop que assetja una ovella, el senyor Ramon atravessà el passadís i s'adriecà cap al menjador decidit a resoldre d'una vegada la seva equívoca situació amb la minyona. El furt de què l'havia fet víctima, seria l'argument decisiu per aconseguir d'ella el que volgués. « La tinc ben agafada — pensava — la tinc ben agafada! ». I es refregava amb gust inefable les seves mans nervudes, transparents, esquelètiques...

Poc abans d'arribar al menjador, el senyor Ramon deixà en sec d'avençar i cercà un portier on amagar-se. Quasi davant d'ell, la Laieta, segurament creient no ésser vista, estava arreglant-se una lliga-cama, deixant al descobert una pantorrilla formidable, tornejada, ebúrnea.

El senyor Ramon sentí afluir una glopada de sang en els seus ulls, que li botaven de les òrbites en la delitosa contemplació d'aquell quadro. La noia, atrafegada en l'operació, no es donava compte de res i resseguia amb les mans les seves cames magnífiques, superbes, posant tivant el lleu teixit de seda damunt la carn rebotent, endurida, abundosa i deixant entreveure de tant en tant per entre la faldilla la cuixa, emmorenida, vellutada, temptadora com un fruit saborós.

El senyor Ramon feia esforços per retenir-se, però la bèstia podé més que ell i en un impuls

— Ah, dolenta! Això no es fa...

irrefrenable es llençà zigzaguejant com un balanç vers el menjador.

Quan la Laieta el vegé aparèixer davant seu, llençà un crit de sorpresa intentant fugir, mes ell l'engrapà bestialment per un braç i sacsejant-la despietadament barbotejà desencaixat:

— No em fugiràs, ho sents?, no em fugiràs! Primer hauràs de dir-me què n'has fet dels diners que em prenies de la tauleta de nit, ho sents?, m'ho diràs i m'endonaràs compte a n'a mi, o a la justícia, com tu vulguis.

La Laieta perdé el món de vista. En aquell moment comprengué l'importància del seu acte i

sense forces per a contestar caigué de genolls als peus del senyor Ramon, plorant silenciosament, sense dir paraula, els ulls en terra, els braços penjant...

« Per fi! », pensà el senyor Ramon i agafant-la amorosament pels soteixelles, la féu alçar abraçant-la paternalment i fent-li reposar el caparró damunt del seu pit.

— Ah, dolenta, dolenta! Això no es fa, ho sents?, això no es fa! Si volies diners, podies demanar-m'els Tan esquerp sóc? Tan poca confiança et mereixo?

Ella no contestà. Melindrosa, infantil, arronçà les espatlles i amagà el rostre damunt el pit del senyor Ramon. Ell, febrilment, la retenia en els seus braços i amb les mans trèmols, inexpertes, tontes, li acaronava els pits ubèrrims, temptadors, irresistibles, que es gronxaven suaument dessota la bruseta a cada sospir de la minyona. Després, agafant-li el sotabarba, li féu alçar la cara i la mirà en els ulls, llargament, sordament, sense articular paraula, però dient-li tot amb la vista. Ella s'extremí en un calfred de comprensió i girà el rostre avergonyida, ingènua, com si fos la primera volta que un home la mirés d'aquella manera.

— Que ets hermosa, Laieta! I ara... ara més que mai! Plora, plora, que el plorar és el millor consol en aquests moments. Quina llàstima! Tan bufona, tan bona minyona, tan servicial i... pendre'm els diners! I què en feies, què en feies? Els portaves a la Caixa d'oros, veritat? Ah, garça! Garceta! Garçona!... Fa guardiola, la rateta! Té una guardioleta, oi, la nena? Aquí, la té, oi, aquí?... I que deu ésser més bufona!...

Les paraules del senyor Ramon eren dites a cau d'orella, calentes, penetrants, mentre quietament anava empenyent a la minyona cap al seu dormitori. Quan la tingué davant del llit, l'hi ajassà d'una revolada apartant rabiosament les robes pudoroses i deixant al descobert els encants més temptadors de la Laieta.

Ella, estirada, clavats els dits en els matalassos, oberta de cames, suplicà:

— Per què, per força, senyor Ramon? Per què no esperar a que la fruita caigui de l'arbre, madura, pel seu propi pes, pel seu propi voler? Per què en lloc d'inspirar-me odi, no vol guanyar-me per amor?

El senyor Ramon se la quedà mirant indecís i acotant el cap avergonyit, assentí:

— Si, Laieta meva, si, tens raó. No ho vull per força. El fruit madur!... El fruit saborós!... Quan tu vulguis!...

I caigué de genolls davant d'ella resseguint a llargs petons la carn temptadora i entregant-se a la més tendra i suau de les carícies, a la que més agraeixen les dones... La Laieta, les cames penjant en el caire del llit, sentia un benestar dolcíssim, inefable...

VÍCTOR RIPALDA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El tartamut

EN Joanet tothom sabia que era un xic tartamut, però amb tot i aquest petit defecte, realment insignificant, tenia per xicoteta a la Mercedes, una moixa fresca com un pom de flors i rodanxona com un garrinet de llet.

Ell era un taujanàs digne de presidir la «Penya Bonafès» i com que no feia mal, tampoc en pensava. Ella, més caia que un bitllet dels grossos, era una bona noia que a res ni a ningú sabia dir que no. Un bon cor, cregueu. Amb aquest darrer detall, no vos extranyarà si vos dic que havia visitat quatre o cinc vegades el celebèrrim «Xalet» amb cada un dels promesos que havien precedit a n'en Joanet, i que naturalment, a n'aquell acreditat establiment no hi anava pas a fer mitja, perquè entre altres raons, sense fil no s'en pot fer de mitja.

La mare de la Mercedes anava esverada perquè, enterada de les debilitats de la seva filla, es temia trobar-se el millor dia amb que l'havien fet avia abans que sogra.

Per xò, quan deixava sols al menjador a n'en Joanet i a la Mercedes per anar a la cuina a preparar la minestra, des dels fogons estant tot era fer preguntes i buscar conversa, per evitar que els nois, havent de contestar, podessin entregar-se a expansions propenses a l'exaltament de nervis.

— Joanet!

— Di... digui..., se... senyora Pona.

— Que saps quina hora és?

— Sí... sí, senyoral Tres... tres... tres... quarts de vuit.

Però la bona de la senyora Pona de la missa no en sabia ni la meitat i per lo mateix ignorava que lo de la tartamudés del xicot, no era més que una simulació que li havia exigit la Mercedes per acceptar relacions.

I és que la catxonda Merceneta, mentre sa mare era a la cuina, s'obria de cames, feia agenollar a n'en Joanet i el defecte assenyalat li excusava els travaments de llengua.

DON JOAN

□ □ □

El dubte de la Lluïseta

MANDROSAMENT recolçada damunt del coixí ample i suau, la Lluïseta contemplava somrient els raigs del sol, llevat ja del tot damunt l'horitzó en la seva cursa de foc. Eren ja quarts de dotze i la gentil criatura es preparava a saltar del llit i fer la seva *toilette* habitual.

Amb la seva mà dreta, menuda i fina, la Lluïseta acarona la seva bonica panxeta, que de dia en dia s'arrodonia a impuls de la creixença del ser que s'hi anava desenrotllant.

Lluitant encara amb l'indolència, la xicoteta es refregava suaument contra els llençols tebis quan, com una tromba, rient i cridant, entrà la Carlota, la seva íntima amiga.

— Carat, noia! Que n'arribes a ésser de mandrosal! Encara ets al llit!

— Si — féu la Lluïseta. — Veuràs, com que començo ja a cansar-me, degut al meu estat...

— Ah! És veritat! Ja m'ho van dir! I doncs, com ha estat, això?

— Si, mira, coses de la vida...

La Carlota mirà el ventre de la seva amiga com per comprovar lo avançat del seu estat i demanà:

— I de quants, de quants?

— Ah! — va dir la Lluïseta. — Em penso que d'en Carles i una miqueta d'en Fidel.

BIT LLETA

□ □ □

La resposta a temps

EREN quarts de vuit del vespre. Els ocells nocturns amb faldilles del carrer d'Escudillers començaven a incitar al passant des del marc de llurs portes respectives, al festí de l'amor.

A la cantonada del carrer d'Escudillers Blancs, una morenassa alta, ferma, ja entrada en anys, guaitava si hi havia *barco* a la vista. En aquestes, un senyor vell, que es veia acabava de sortir del despatx, creuà el carrer i reparà en la figura incitant de la pecador a que així que va apercebir-lo, mormolà:

— Vol venir?...

I el vell, amb un somris molt fi, va respondre.

— Ara m'en deixo...

FI BLADA

□ □ □

A pardal mort, gàvia overta

MENUT i rodonet com els mateixos formatges que despatxava, el senyor Quimet, el vell adroguer, era un home que no havia perdut mai el bon humor. I això que n'hi havien passat de crespes! Un fill seu havia mort a la guerra de Cuba, el seu net era a Melilla, la seva filla petita li havia fugit amb un *croupier* de la «Buena Sombra» i no n'havia tornat a sapiguer res mai més, i pels successos de Juliol li havien assaltat la botiga els revolucionaris. Mes ell, que era un optimista per temperament, somreia sempre, com volent demostrar que cap contrarietat l'acaparava i que, passés el que passés, ell seguiria allí despatxant savò, i llexiu, i fideus fins...

Diuenge passat, el senyor Quimet, que estava molt enfeinat, va oblidar-se, al sortir de la comuna, de cordar-se els pantalons, lo que fou apercebit ben ràpidament per una eixerida raspa que havia entrat a comprar pernil.

— I ara, senyor Quimet! Miri que s'ha deixat overta la gàvia! — digué la noia rient com una boja.

— És igual, dona, és igual! — respongué el senyor Quimet. — No tinguis pas por que fugi, pobret, que ja fa anys que no piula!

ARK ABOT

◇ ◇ ◇

El compte de l'argenter

JA feia temps que el senyor Duran sospitava de la fidelitat de la seva senyora, la simpàtica i fogosa Treseta. Els seus dubtes no eren pas desproveïts de fonament. Mentre ell es passava el dia ficat al seu magatzem de curtits, ella corria reunions familiars, tes del «Royal», cines foscos i freqüentava amistats d'antigues companyes de col·legi de conducta més aviat sospitosa.

Algunes ànimes pietoses, que no manquen mai en aquest món, ja havien fet al senyor Duran carinyosos advertiments. Ell, si els mals de cap del despatx no l'haguessin absorvit per complert, ja hauria dedicat algunes estones a seguir els passos de la Treseta; mes el negoci no té entranyes i el nostre home era d'un temperament massa materialista per abandonar els sagrats interessos de la seva indústria.

Però una nit, mentre l'home es despullava plàcida-

ment per ficar-se al llit, la seva vista es fixà en una taca rosada que lluia, com una pinzellada, damunt de l'opulent braç esquer de la Treseta que, ja despullada del tot, l'esperava...

— I ara! — exclamà alarmat el senyor Duran. — Això és un xuclet... i aquest xuclet no és meul!

La Treseta s'el quedà mirant amb un aire de descontent i posant una perfecta naturalitat en els seus mots respongué, completament tranquila:

— No m'en parlis! És el compte de l'argenter, que he hagut de pagar aquesta tarda!

R. U. MESCÚ

□ □ □

Les fatigues del treball

LA Mundeta és una xicoteta que fa quinze dies^m va debutar a l'acreditat establiment que la simpàtica senyora Pepita té instal·lat al final de la Rambla i que nosaltres coneixem amb el transparent pseudònim de «Can Baixas».

La història de la Mundeta, pobre noia, és d'aquelles que faria enternir les pedres. Era orfa de pare i mare i caigué en mans d'un parent desvergonyat que després que va fer amb ella tot lo que va voler — que era precisament lo que ella no volia — la va llençar en el fang del vici. I allí va anà a parar la noia, per servir d'esplai i esbarjo als solters que no tenen amiga, als casats a qui la senyora els avisa que hi ha posat el disc que marca via tancada i als vidus que volen consolar-se de *tan irreparable pèrdua*.

La Mundeta ja s'hi conformaria amb aquesta vida, que si bé és pesada li permet tenir vestits de seda, arracades amb brillants i llibreta a la Caixa d'Estalvis, si no hi havés homes exigents i viciosos que volen practicar l'amor per estranys viaranys, en els que ella no està acostumada a caminar.

No fà gaires nits, la Mundeta no es trobava bé. S'havia marejat a la tarda, mentre executava un solo de flautí a un client que, *a la cuenta*, era partidari de l'amor amb música. Estava tota ensopida i no prenia part en la animada conversa que les demés xicotetes sostenien amb els familiars d'aquell benèfic i utilíssim establiment.

— I tu que no dius res? — l'interrogà per fi, quasi maternal, *Madame Pepita* (ara he escrit el títol d'una comèdia d'en Martínez Sierra).

— És que no em trobo gens bé... — mormolà la Mundeta. — Des d'allò d'aquesta tarda...

— Ai, senyor! Quina canalleta que corre avui en dia — féu la mestressa. — De tot fan escarafalls. Què et pensaves, doncs? Que fent aquest ofici te les marmaries dolces?

F. AVALL HARGA

Conte premiat del número passat:

Es clar, pobre noia!...

En un carrer de l'aixamplis, un advocat té instal·lat el seu despatx i a la porta hi ha fet col·locar una placa portant solament el seu cognom i les hores de despatx. I així tothom que va a visitar-lo resta clavat de sorpresa davant de la inscripció següent:

MEDAN
de 3 a 5

Rètol que forma digue pendant amb el d'aquell metge que deia: Doctor Fulano: *Orina* de 6 a 8.

De *El Radical*:

«También a Carmen Chaubo se le ha retirado el permiso por despachar mucha *moya* en la carne. Se cree que la alcaldía le impondrá otra multa de 60 pesetas.»

Això de *moya* deu ésser l'influència del segon cognom d'en Manel Jimènez, el dels bigotis de gat *corrido*.

Anunci que hem retallat d'un periòdic d'Osca:

«LA HIGIENICA, importante lechería, abre hoy lunes una magnífica *CARNECERIA de fino*, en la calle de la Fustería n.º 15, lo que tiene el honor de participar a su numerosa clientela.»

Això de la *carneceria de fino* ens agrada. Deu ésser carn de senyora, que és la carn més fina que coneixem.

D'un programa de balls d'una societat recreativa:

«Focstrot del Guayabay»

Estem veient que s'apropa la ortografia cubista.

Cartell que hem vist en una botiga de l'esquerra de l'Aixamplis.

«Para macarrones, aquí»

No ens hi pendran pas per altre!

En Josep Portillo Serra Caporal de Regulares de Melilla, n.º 2, demana una padrineta de guerra que li curi l'ensopiment que ha agafat a les terres del Marroc.

Ja ho sabeu, doncs gentils llegidores. Què feu parades? Important: Ens acaben de manifestar dos redactors caliginosos del nostre setmanari que també necessiten padrina de guerra, o de brega. No tenen manies: lo mateix els hi agraden les rosses que les morenes. Poden escriure les interessades enviant retrat.

De la vida alegre

El Doctor Marimón i el Saldoni, reforçats amb nous quadros, continuen de plat fort a l'Edén on ja fa temps que figuren a la carta. De noies maques hi han, les gentils Mary-Chelo, l'entremaliada Soviet, la Cueva i la Blasco, la Pinet, en Tubau i en Besanyé fan les delícies dels concurrents.

L'Alcázar ha recollit quelcom de la rierada del Novelty, una d'elles es la Conxiteta Campos, aquell caparronet esbojarrat per la que fariem drama. En Bertini ha fet una bonica campanya, és un xicot que dona el pego a qualsevol. De nou hi ha la Florida, xicoteta pleneta i de molt luxe, també s'anuncia la Naila, que es porta l'oli, i la Maria Tubau, que és una xicoteta que promet. La Ella segueix fent la creixença, la Liberty que balla més que un xaval quan li pega la mare, i per fi de festa la Gil.

L'Excm. Sr. Sánchez el Dictador no és altre que l'amic Alatdy, que abillat de gura fa desgràcies per les Rambles i altres llocs de la ciutat. L'obreta, molt acertada, i la gent del Folies encantada. Entre les xicotetes tenen a la Maria Aixelà, que dona gust sentir-la, la Manzaneres i la Mari-Cielo, que són tres monuments. Ademés, hi ha la Ojitos i sa neboda la Núñez.

L'amic Ariño fa calderades al Pompeya amb La Vinguda del Tòsul. Creguin que és de les poques vegades que l'espectador disfruta amb la vinguda d'un mascle. De nou hi ha la Zoé, tan rodoneta, la Dorita, tan pleneta

ELS BANYS TERMALS.

- Vol que l'acompanyi, senyoreta.
- Gràcies: jo mateixa em faig la llimpiesa.

i plena de picardia; la Elofranch, feta una artista de debò.

L'Empresa del Sevilla per a despedir a l'Andresina i el Charlótin organitzà una gran festassa en la que hi prengué part lo bo i millor de la casa. En honor de la beneficiada, hi cantà una xicota que sentim no recordar com s'anomena, i que podem assegurar és plata de bona llei. De nou hi ha la Conxa Moreu, que canta la jota com una artista d'òpera. Si no tingués por de carbassa, li demanaria la mà i quelcom més. La Mari-Celi està preocupada perquè el gos no li vol passar la maroma; en canvi, la Moreno té el gat amb la grippe i la Corin pren... consells per aprimar-se. Si em vol creure no s'hi amoïni. Lo millor per això són els disgustos.

Al *Moulin Rouge* la Conxa Vila i en Paco Calle fan les delícies del aglomerado amb el seu repertori de vodevils. Ademés hi ha un sens fi de xicotes que es porten l'oli. Entre elles recordem la Palmerina, que balla molt, i fa ballar molt més; l'Aguirre, tan pleneta i rodanxona, que és molt bona xicota; la Moreno, xateta i negrota. Vol dir, prenda, que no perd aquest color? A més hi ha la Fornés, que tira per estrella; la Gómez i la Mari-Sol, dues criatures per fer perdre el cap i tot lo que hi hagi per perdre, i la Lolo, que amb les seves rumbes es fa aplaudir per rossos i morenos. La Montiel segueix tan plena i entre-maliada. Un servidor de vostès espera que la Meiorana la rifi per quedar-me tots el números.

Al *Royal* hi tenim la flor i nata del Paral·lel. És el lloc on hi ha les xicotes més xamoses del barri. La Leo-Pons, una xicota que balla més que una baldufa amb música, la Perucho, tan castissa com bonica, que sembla pa de casa, la Olívia, una monada de criatura que de tan petiteta sembla una nina de fira. Ademés, hi ha la Morucha, la Reyes i aquella escultura de dona que s'anomena Pepeta Mijares. D'astre, hi tenen a la Mercedes Bueno, que, bueno, ho xafa d'allò més bé.

Al *Lion d'Or* cada dia calderada. Hi tenen a la Sara Hilden, escultural i magnífica criatura que balla com una deesa, la Mele-Jacki, excèntrica i endimoniada; l'Araucana, que canta argentí, i la Mary Clara, una noia que canta d'allò més bé i que farà carrera si no equivoquem els parnòstics.

Ja comencen els preparatius pel ball Carnaval on, com sempre, *Novetats* s'endurà la palma recollint a la vasta platea lo més selecte de la banca, del comerç i de la corridologia barcelonines.

EL COSINET DE LA TUIES

JA s'acaba la *cuesta de Enero*! Ja s'acaba! Creguin que ja és hora. Els teatros estàn ensopits i en alguns les companyies han fet la gran guillada.

Sort que al *Tivoli* en Caballé ha estrenat *Benamor*, opereta d'en Luna que ha constituït un èxit sorollós. Han fet uns cartells anunciant que *Benamor* ha costat de muntar 100.000 peles. Després diran de la Dubarry, de la Ninon i d'altres senyores de preu!

Doña Francisquita ha tingut un *succés* formidable al *Nou*. Bé és veritat que la gent que ho pela s'ho val. La Bugatto, les dues Mercenetes, la Casas i la Melo, la Pilareta Bagüés i una colla més que et fan pensar en les huris aquelles que Mahoma va prometre als moros.

Divendres fou el benefici de l'Anfós Tudela al *Poli*. La platea estava plena de nenes bé, les llotges de senyoretetes cursis i el públic de modistetes. Res, que estaven

com el peix a l'aigua. Estrenaren una comèdia dels germans Fernández Portero, titulada *Los emigrados*, i una fantasia dels mateixos: *La sombra que pasa*. Totes dues obres confirmaren la bona impressió que havíem tingut d'aquests nous autors quan els hi vàrem veure *La moral del amor*. El senyors Fernández Portero poden arribar a fer coses estimables i escalar un lloc honorable en el teatre contemporani.

El mateix dia en Morano va estrenar al *Goya* *Las cosas* de Gómez, d'en Muñoz Seca, competidor dels senyor Rufasta, i d'en Pérez Fernández. També s'estrenà *Tierra Muerta*, obra en tres actes d'en Carballo, que assolí un regular èxit.

A *Eldorado* s'ha despedit la Blanqueta Suárez i ara tindran a la Maria Conesa, la dona més salada que hem vist en aquests escenaris de Deu des de la pèrdua de les colònies.

I al *Coliseum* fan un programa de películes la mar d'escollit. Entre elles, figura una titulada *La figa*. L'anirem a veure, paraula!

Però el *desiderátum* peliculesc l'han aconseguit al *Novetats* amb la cinta de gran metratge retolada *Els Fills de Ningú*, que són els mateixos que nosaltres coneixem per «Els Fills de Tothom». És cosa bona i que fa plorar fins els rocs. Nosaltres hi vàrem veure una colla dels nous regidors que ploraven com unes Magdalenes.

EL NEBOT BATXILLER

LLETRES DE LLOFRIU

Artagnan. Vostè escriu molt bé i pot fer coses força interessants, però ens envia un conte que es dels temps de la Gloriosa. Vegi si ens fa quelcom mes nou. — *Xalat*. Li diem lo mateix que a l'anterior. És un conte molt vell que ja el sabia en Junoy abans d'ésser jove. — *Bit Lleta*. Tampoc és massa nou, però li publicarem. — *Ark Abot*. Anirà, si no hi ha destorb. — *Fal Lera*. Aquell senyor s'enfadaria. — *R. U. Mescu*. Va al número amb aquella bona fe. — *Salt Passer*. Ni en broma.

TEATRE NOVETATS CARNAVAL - AURIGEMMA S - Grans balls - S

Primer de la sèrie

"BALL GROC"

El dia 9 de febrer

28 de febrer, tarda, Dijous gras
GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS
Nit, l'aristocràtic i clàssic
BALL PARÉ I TRAVESTI

ORQUESTRA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. - Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL ÇUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

GRAN SALÓ DE BALL
La Bohemia Modernista

El mes elegant i
concurrit : : : :
GRANS BALLS
DE CARNAVAL

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Preciosíssims e higiènic estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 i 50 ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

GAMIANI

Edició completa, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'POXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Seus dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions

COMTE DE L'A-ALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Especifics.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES
Gaŕteu UN RAL I n'estalviareu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndides habitaciones - Preus reduits
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5. de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. Barcelona.

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Plassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIÈNIQUES I ESPAILOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADAS DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès - Un t'es cents per cent d'economia. Especialitat en mitjes de seda.

73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
Escaiter, 6
BARCELONA

Q Ulbada ensopega. Sapiguen nadar i guardar la roba

Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopgat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar i s cabres de doize potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el quals hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENÇOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERVA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, Inyecciones de 606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, I-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vía génito-urinnarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolf

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalá, Rambia las Flores, 14-Barcelona

—És inútil que em demani's més diners, perquè tens el plet perdut.
 —Això rail Interposaré un recurs d'alçada!